

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Synopsis Magnalium Divi Josephi

Ignatius <a Sancto Francisco>

Leodii, 1684

Sect. 1. Referuntur aliquot ad hoc argumentum responsiones & refutantur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38500

Lucæ & Matthæi, hæc incertus quemnam, potissimum sequeretur: fieri enim posse putabam, ut quia præsciis non sum, quem metiri existimarem, ipse diceret verum, & quem vera loqui, ipse forsitan mentiretur. Infinita ergo eorum prætermisissâ lite, & interminabili mihi, ad Iohannem Marcumq; me contuli, nec impariter à duobus ad duos, ab Evangelistis ad ejsdem nominis professores, quorum mihi principia interim non immeritò placuerunt, quia nec David nec Mariam inducant, nec Ioseph; sed Iohannes quidem in principio fuisse verbum, Christum significans: Marcus verò Evangelium inquit IESV Christi Filii Dei, tanquam Matthæum exprobrans, qui posuerit Filium David. Nisi fortè alterum hic, & alterum ille annuntiavit IESVM. Hæc ergo ratio est quâ non accipio Christum natum: Tu verò si tantus es, ut hanc mihi adimas offensionem, effice ut inter se conveniant. Hæc Faustus infaustus Augustino. Cui sic Augustinus ibidem c. 3. meliori, ac sublimiori cothurno. Frustra Faustus se voluit ad duos Evangelistas conferre, & ab aliis duobus auferre, magis offensurus ad quos se contulisset, quam eos à quibus abstulisset. Non enim amant sancti suos Electores, si suorum sociorum eos invenerint desertores, unitate enim gaudent, & in Christo unum sunt, & si alius aliud, aut alius aliter, & alius aliter, vera tamen omnes dicunt, nec sibi ullo modo contraria, si pius Lector accedat, si miris legat, si non heretico animo unde rixetur, sed fidei corde nude edificetur inquirat.

SECTIO PRIMA.

Referuntur aliquot ad hoc argumentum Responsiones, & refutantur.

I. AD argumentum in capite propositum respondent aliqui quod Jacob qui apud Matthæum dicitur genuisse Ioseph, & Heli apud Lucam, cujus filius dicitur idem Ioseph, non sint duo homines distincti, sed unus & idem qui duobus illis nominibus appellabatur. Quibus si opponas cum Augustino lib. 2. quæst. Evangelicar. quæst. 5. ut istud esset, deberent, Iacob & Heli habere eundem Patrem, Avum, Abavum,

Proavum, Atavum, Tritavum, cæterosque majores, cujus contrarium constat ex utraque Genealogiâ: respondent totam seriem Progenitorum à Davide usque ad Iosephum esse unicam apud utrumque Evangelistam, qui diversis quoque nuncupabantur nominibus, & ab uno Evangelistarum referri sub uno nomine ab alio sub altero. Ita nonnulli apud D. Thomam Aquinatem in c. 3. Lucæ & D. Augustinum jam citatum.

Refutatur hæc responsio, primò, II, quia deberent probare illos omnes Divi Iosephi Progenitores duobus istis nominibus appellatos quod non faciunt, nec unquam facient, nec ullo modo probabile est. Secundò, cur quæso Lucas qui scripsit suum Evangelium post Matthæum tam anxie cavisset D. Iosephi Progenitores sub iisdem nominibus referre cum Matthæo. Tertio, non animadvertit hæc sententia quod ubi in utraq; Genealogiâ incipit diversitas nominum, ibi etiam manifestè incipiat diversitas personarum. Nam Matthæus à Davide descendit ad Salomonem, Lucas verò ab eodem Davide ad Nathan, ibi incipit diversitas nominum. At hi duo, Salomon & Nathan, sunt duo homines distincti, ut manifestè constat ex Scripturâ 1. Paralipomen. c. 3. v. 5. ubi dicitur, Porro in Ierusalem nati sunt Davidi filii Sammaa, & Sobab, & Nathan & Salomon quatuor ex Bersabée filiâ Ammiel. Cum ergo Matthæus recenseat descendentes ex Davide per Salomonem, Lucas verò per Nathan, qui diversus est à Salomone, manifestum evadit ex diversis illis personis diversas debere profluere generationes. Et certè cum Mathata apud Lucam dicatur expressè filius Nathan, Nathan autem non sit Salomon, consecutarium est ut nec Mathata sit filius Salomonis: similiter cum Roboam apud Matthæum dicatur genitus à Salomone, Salomon autem non sit Nathan, eadem impossibilitate impossibile est ut Roboam sit filius Nathan, ac consequenter impossibile est ut Roboam ille qui apud Matthæum, sit Mathata qui apud Lucam, & sicut in his duobus, ita in cæteris consecutivè Progenitoribus argumentandum. Quarto, quia ad hoc

hoc ut essent iidem reapse Progenitores D. Iosephi, apud utrumque Evangelistam solo nomine diversi, deberent esse utrobique numero pares, ut constat, cum ergo hoc minimè sit, ut patet ex supputatione, falsum est consequenter esse eosdem apud utrumque: ita D. Augustinus lib. 2. quæst. Evangelicar. quæst. 5.

III. Respondent secundò alii ad hoc primum argumentum, maximè quidam Eusebius apud D. Thom. Aquin. in c. 3. Lucæ, Matthæum referre Progenitores D. Iosephi qui verè erant tales, Lucam verò illos qui putabantur tales & non erant: & sic nulla est contrarietas. *Si enim*, inquit ille Eusebius, *ibi approbante Mattheo Ioseph esse filium Jacob, Lucas similiter approbasset Ioseph esse filium Heli, esset aliqua controversia: Ceterum cum approbante Mattheo, Lucas plurimum opinionem declaraverit, non propriam, dicens ut putabatur, non arbitror aliquid relinqui dubium, & hunc quidem non improbat D. Thomas, utpote suis probandis quàm alienis improbandis paratior.*

IV. Verùm nec placet hæc responsio, primò, quia sibi omnem præcludit viam respondendi ad primum argumentum contra hanc Genealogiam, cui respondimus capite præcedenti, dumque hunc scopulum evadere nititur, relabitur in præcedentem: si enim ut Matthæus à scopo non aberrasse dicatur, sed verè probasse Christi secundum carnem ex Tribu Judæ per Davidem descensum, debet necessariò supponi fuisse omnibus perspectum Beatam Virginem & Divum Iosephum fuisse sanguine proximè conjunctos per lineam paternam, & eodem paterno Avò aut Abavo prodiisse: Certè si admittimus Lucam in suâ Genealogiâ non veros, sed tantùm putatos à Judæis D. Iosephi Progenitores recensuisse, ruit ista suppositio, ac proinde sequitur & Matthæum à proposito sibi scopo aberrasse, & nihil certi ex Evangelio depromi posse de Christi ex Abraham & Davide descensu, quod intendebant Judæi, Ethnici, & Manichæi Hæretici in primo argumento. Secundò, non potest esse vera ista responsio, quia adhuc manifestè pugnat cum Textu ipso Lucæ, in quo ta-

men quærit fulcrum: Nam Lucas expressè quidè ait de Iesu quod putabatur à Judæis filius Ioseph, sed nullo modo illud *putabatur* extendit ad Iosephi Patrem & Progenitores, quin è contra, nam in Iosepho mutans styllum expressè de illo affirmando quod fuerit Heli, de Heli quod fuerit Mathat, & sic de cæteris ascendendo. Tandem quo fundamento credi poterit Lucam voluisse se fatigare, ut tam operosè putatios tantùm Christi Progenitores referret, atque eo usque ut ad Adam & ipsum Deum laborem istum extenderet.

V. Respondent tertio alii ad hoc secundum argumentum, Matthæum referre Iosephi Genealogiam, Lucam verò Christi Domini: qui idcirco volunt quod iste Heli qui in imo Genealogiæ secundum Lucam legitur, sit Pater D. Virginis & Avus Christi, quodque fuerit binonimis, & alio sit nomine vocatus Iehoiachim, pro quo nos dicimus *Ioachim*. Nam *Heli* per Apocopen, idem est quod *Heliachim* seu *Eliachim*, & *Eliachim* idem significat quod *Iehoiachim* seu *Ioachim*, ut patet ex lib. Iudith c. 4. v. 5. 7. & 11. ubi Pontifex Iudæorum vocatur *Eliachim*, cap. verò 15. v. 9. vocatur *Ioachim* sive *Ioachim*, & 4. Reg. c. 23. vers. 34. Pharao Neco Rex Ægypti nomen *Eliachim* vertit in *Ioachim*, & Philo Iudæus in Breviario Temporum, *Sunt*, inquit, *Synonima Syris & Ægyptiis Eli, Eliachim, Ioachim, quibus nominibus donatus est Ioas, &c.* Cum ergo invaluisse ut unus & idem homo qui *Heli* dicebatur, etiam *Ioachim* dici posset, non mirum videri debet, si dicatur per Heli qui in imo Genealogiæ Lucæ, intelligi *Ioachim* Patrem D. Virginis.

VI. Quare Cornelius Jansenius Gandavensis in Concord. cap. 39. in hæc verba, *Et cum dies factus esset vocavit ad se quos voluit ipse Apostolos.* Reddens rationem cur Sanctus Judas Apostolus dictus sit Thadæus & Lebæus ait: *Hujus diversa nomenclatura quidam assignant hanc rationem admodum verisimilem: constitutum scilicet fuisse apud Iudæos, quod & hodie apud eos observatur ob reverentiam nominis Tetragrammati IEHOVAH. Et si quis in suo nomine proprio tres vel quatuor*

quatuor litteras ejus nominis possideat, non temerè eodem nomine à quoquam nominaretur, præsertim in familiaribus & quotidianis colloquiis, sed alio quodam factitio, quod vel idem cum proprio significat, vel certè proprium insigni aliqua notatione insinuet. Hinc si quis apud eos nomen IEHVDAE pro quo nos dicimus Iudas sortitus est, vulgò appellari solet Leo, quia Genesis cap. 49. scriptum est *Catulus leonis Iuda*: & cum qui dicitur IEHOLACHIM, pro quo nos dicimus Joachim (quod nomen significat extollendum) vulgò vocant Heli, idest alium. Hæc Gandavenfis Jansenius in hujus sententiæ confirmationem.

VII. Probant idem 2.º ex Rabbeno quem Judæi Rabbi Hacados (quod est Magister Sanctus) vocant, qui in libro cui titulus est *Revelator secretorum*, hæc habet: *Quod autè peristi cujus esset filia mater Messie, ex quæve Tribu: animadvertere debes parentem ejus duplex habiturum nomen, unum Heli, alterum Iehojachim: & Heli quidem, quod est derivativum, ostendit eum ad sublimem gradum ascensurum: Iehojachim verò quod est nomen compositum, significat Deum in manu ejus suscitaturum salvationem Israël maximam.* Et ex Rabbi Hacana qui in epist. de generat. Messie hæc profert. *Erit quædam puella in Bethleem Jude nomine Maria filia Iehojachim Heli de genere Zorobabelis filii Salathielis ex Tribu Iuda.*

VIII. Ad hanc quoque sententiam facit quod docent alii, scilicet illud qui fuit Heli apud Lucam non referre D. Josephum, sed JESUM, quod duobus modis possit obtineri, vel dicendo verba illa, *Ut putabatur filius Joseph*, facere parentthesim, seu claudendâ parenthesi; quibus proindè remotis manebit hic sensus, *Et erat JESUS incipiens quasi annorum triginta qui fuit Heli.* Secundo modo melius & aptius textum illum interpretando cum nostro Thoma Beauxamis tomo I. in Evang. hoc modo Jesus putabatur filius Joseph, qui tamen fuit Heli sive Joachim. Si enim Pater Jesu in terris assignatus est cum non habuerit parentem à quo immediatè genitus sit, qualem putabant Judæi Josephum, ad Avum ejus seu Patrem Matris ejus procedendum est qui fuit Heli sive Joachim, tanquam illum

quem habuit Patrem in terris omnium proximiorum: hæcque suam interpretationem subtiliter satis confirmat noster Beauxamis: nam aliàs frustra Lucas videretur istud tetigisse, quod scilicet Christus putabatur filius Joseph, nisi adjecisset cujus filius erat.

Cùm ergò juxta hanc opinionem IX. Matthæus D. Josephi Parentes referat, Lucas verò Parentes Christi Domini, & Beatæ Virginis Matris ejus, cessat omnis difficultas; & dissidium quod inter utramque Evangelistam fingeatur, evanescit. Quid enim mirum quod duorum qui in uno stipite communi valde remoto conveniunt diversi sint Patres, diversi itque numero impares intermedii Progenitores? Hæc sententia ideò pluribus arrisit aliquando quod non tantum conciliet Evangelistas inter se, sed etiam eo quod ostendat directè deductum per Lucam Christi ex Davide & Abrahamo descensum.

Verùm & hæc meritorè rejicitur & refutatur primò quoad hoc quod asserit Heli qui apud Lucam fuisse Patrem Beatæ Virginis & Avum Christi Domini altero nomine dictum Joachim, ex eo quod nullum producant ex antiquis tam extraordinariæ assertiois testem fide dignum? Nam quoad revelationes Rabbiorum apud Christianos ut plurimum non plus habent roboris quam somnia delirantium. Et verò hoc, nullo modo esse verisimile inde efficitur, quod nemo ex Sanctis Patribus hujus duplicis nominis ullam unquam fecerit mentionem: & si hoc esset verum, quare Ecclesia in suis libris Martyrologio, Calendariis & officiis eum non hoc nomine quod ex hypothesis gestavit, & legit in Evangelio, compellavit, sed semper & ubique nomine Joachim?

Secundò, nec verisimile est illud mysterium de commutatione nominum ex pluribus litteris nominis tetragrammati JEHOVAH fabricatorum de quo Jansenius. Nam primò licet fortè essent hodie hæc in re scrupulosi Judæi (quod me latet) an fuerint tunc non constat: imò constat contrarium ex Scripturâ ipsâ ubi nomina Jehu, Jehus, Jehuel, Johanna, Jechonias & alia similia ex iisdem litteris fabricata non

Synopsis

Magnificat
D.
Josephus
RV
an

minus ac Ioaehim videmus retenta. Nec apparet cur D. Lucas qui non erat Iudæus hanc consuetudinem tam scrupulosè curasset cum tantâ obscuratone genealogiæ.

XII. Tertio sit ita, fuerit & sit usitatum apud Iudæos quod dicit Iansenius, ut non temerè tali nomine idest composito ex tribus vel quatuor litteris nominis tetragrammati IEHOVAH à quoquam quis nominaretur præsertim in familiaribus & quotidianis colloquiis. Cur hoc quod dicit Iansenius de familiaribus & quotidianis colloquiis extendit ad Scripturam & ad Genealogiam per nomen maximè proprium edendam: quo casu si vetitum fuisset aliquem sub tali nomine proferre, certissimè nunquam licitum fuisset: immo imponere tale nomen, quo nequidem scribendo genealogiam uti licuisset, majus nefas fuisset.

XIII. Quarto, idem significant quantum voluerint Heli, Heliachim & Ioaehim idem etiam significant Theodorus & Dororheus, Ionas & Ioannes, Eleazar & Elizer, & sexcenta alia, non tamen pro eodem promiscuè supponuntur & usurpantur, aut bene unum pro alio substituere. Unde si v. c. Theodorum velis, & Dororheum voces, an Theodorus intelliget & respondebit?

XIV. Ultimo efficacissimè adhuc refutatur hæc sententia ex duobus magnis absurdis quæ ex illa sequuntur: Primum est quod ex illa sequeretur Matthæum non describere veros Progenitores Christi secundum carnem, sed tantum D. Iosephi; hoc autem est evidenter falsum, cum Matthæus suæ Genealogiæ expressè præfigat titulum istum *Liber Generationis Iesu Christi Filii David, Filii Abraham*: sequela probatur, quia non potest Christus secundum carnem ex Davide descendere per duas lineas diversas, scilicet lineam Salomonis & lineam Nathan, ut constat; ergo si Lucas carnalem prosequitur Christi ortum ex Davide, impossibile est ut Matthæus qui aliam lineam prosequitur eundem Christi ortum verè attingat.

XV. Secundum absurdum, quia sequeretur quod Beata Virgo Deipara nubens D. Iosepho fecisset contra legem, quod

nefas est cogitare. Nam ex lege Numer. cap. ult. filia quæ paternorum erat hæres bonorum, non poterat nubere nisi uni ex cognatione suâ, ne scilicet hæreditates confunderentur & transfirent ab unâ Tribu ad aliam Tribum, vel ab unâ familiâ Tribus ad aliam familiam. Atqui Beata Virgo utpote proles unica Ioaehim & Annæ, hæres fuit illorum in solidum, ergò secundum legem illam nubens, debuit nubere uni è cognatione & propinquis suis, quod certè minimè fecisset, si hæc sententia vera esset, quia certum est cognationem seu consanguinitatem non ita se extendere ut potuerint esse cognati Ioseph & Maria in hæc sententiâ: quod ut manifestum fiat.

XVI. Nota ad dignoscendam consanguinitatem, & quomodo duæ personæ ab eodem profuentes stipite se attingant, quod quando duo consanguinei in lineis collateralibus constituti inæqualiter distant à primo & communi stipite, eo gradu distant inter se collaterales isti, quoto distat ab eodem communi stipite, illa quæ est ab hoc remotior. Quæ regula est omnium Theologorum in 4. distinct. 40. & 3. part. quæst. 34. & Canonistarum in c. fin. de Consanguinitate: ideo autem remotior gradus trahit propinquiorem, non è contra, quia cum adæquata ratio propinquitatis aut distantie consanguineorum collateralium inter se, sit per ordinem ad primum cõmuncemque stipitem à quo profuunt, & in quo incipit illorum unio seu conjunctio, non possunt esse conjunctiores inter se quàm sint cum illo stipite. Ergò si collateralium unus sit in quarto gradu: v. g. cum illo stipite alter autem in primo vel secundo erunt illi duo collaterales solum cõsanguinei inter se in 4.º gradu: alioqui si gradus stipiti propinquior traheret ad se remotiorem: fieret primò ut hi collaterales essent conjunctiores inter se quàm sint cum stipite, cum istorum collateralium alter sit in quarto tantum gradu cum dicto stipite ut supposuimus. Fieret secundo ut qui in lineâ collateralis A esset quarto gradu remotus à stipite, collatus cum alio, qui est in aliâ lineâ collateralis B, propinquus stipiti in secundo gradu, esset illi æquè conjunctus ac ille

ac ille qui in eadem sua lineâ A est etiã in secundo gradu, quæ omnia sunt absurdissima, ut patet.

XVII. Ergo secundum hanc ab omnibus receptam Regulam, cum Beatissima Virgo ex suppositione hujus, quam hic impugnamus, sententiæ, filia Heli sive Joachim in lineâ Lucæ distet à Davide ipsius & Divi Iosephi communi stipite quadraginta tribus gradibus, ut patet ex dictâ suâ lineâ totidem distabit à Beato Iosepho in aliâ lineâ Marthæi in vigesimo septimo, vel vigesimo octavo gradu à Davide constituto, atque sic nullo modo fuissent cognati: non enim sufficit ad consanguinitatem de quâ hic agimus & de quâ intelligitur lex illa *numeror. c. ultim.* stipes communis, quantum vis remotus, alioquin omnes homines ab Adamo originem ducentes fuissent inter se sufficienter cognati ad effectum istius legis, quod falsum est: Quare omninò necesse est hunc communem stipitem esse propinquum eâ propinquitate, quæ cum sit modò major, modò minor, excludit tamen eam ab illo stipite distantiam, ad quam cum perventum fuerit nulla esse inter sic distantes consanguinitas ab omnibus existimatur; qualis ab omnibus æstimaretur hæc distantia quadraginta trium graduum quæ reperiretur in hoc casu inter B. Virginem & D. Iosephum.

XVIII. Unde consequenter iterum hæc sententia ex eo rejicienda est quod eandem difficultatem patiat, quam pati primam ostendimus hic supra num. 4. ut respondeat ad primum argumentum contra hanc Genealogiam propositum & solum capite præcedenti: vide dicta ibi hoc est n. 4. præcedenti.

XIX. Per quæ etiam satisficit quartæ Responsioni ad hoc argumentum, quæ est P. Ioannis à Carthagna, tom. 4. de Arcan. Deip. & Iosephi, lib. 18. homil. ult. ubi dicit Matthæum referre Progenitores D. Iosephi, Lucam verò B. Virginis & Christi Domini, in quo convenit cum præcedenti responsione, sed in hoc discrepat quod dicat Heli apud Lucam fuisse tantum Proavum Beatæ Virginis, sic quod iste Heli genuerit Pantherem, Panther verò Bar-Pantherem, denique hic Bar-Panther Joachim Patrem Beatæ Virginis, co-

que præcedenti Responsione absurdior quod non appareat ratio cur Lucas describendo Genealogiam B. Virginis sive Christi Domini, præterisset illas tres generationes, à quibus primò descendebant, & B. Virgo & Christus, & primò pendebat notitia descensus illorum qui assumebatur notificandus à Luca per suam Genealogiam.

Quinta responsio est unum Evangelistarum Paternam D. Iosephi seriem profsequi, alterum maternam: hanc lego apud Divum Augustinum, lib. 2. quæst. Evangelicar. quæst. 5. ubi inquirens S. Doctor, quomodò possit esse verum quod dicit Matthæus, Jacob autem genuit Ioseph Virum Mariæ, &c. & quod dicit Lucas Iesus putabatur filius Ioseph qui fuit Heli sic responder, *Et mihi quidem in presenti tres cause occurrunt, quarum aliquam Evangelista sequutus sit: Aut enim unus erat Iosephi naturalis Pater & alter eum adoptaverat. Aut more Iudaorum cum sine filiis unus decessisset, uxorem ejus propinquus accipiens filium quem genuit propinquo mortuo deputavit, ut cum ab altero alteri genitus esset Ioseph, convenienter duos Patres habere diceretur: aut unus Evangelista Patrem ejus à quo genitus est nominavit, alter verò Avum maternum, &c. ut inde jam usque ad David non eundem Lucas quem Matthæus Generationis ordinem texeret.* Quam ultimam viam (quæ ea est quam in hac Responsione tangimus) magis approbat ibidem D. Augustinus quàm secundam dicens: *In quibus causis illa videtur infima quam secundo loco posuimus: quia cum quisque apud Iudeos functo fratre vel propinquo prolem de uxore ejus exsuscitat, illud quod nascitur nomē defuncti solet accipere.*

Sed ad hanc sententiam respondeo primò, Divus Augustinus nihil definit, sed sub disjunctione loquitur ut patet, quare cum in hac non figat pedem, nec nos figere debemus. Respondeo secundo D. Augustinum postea re maturius examinatâ hanc viam omninò deseruisse, & quod hic cõtra secundam viam dixerat retractasse, l. 2. retract. c. 12. Respondeo tertio cum apud Iudeos non esset mos Genealogias virorum texere per mulieres, nec ulla apud eos esset cura originis maternæ, quorsum quæso Lucas

Synopsis

Magnabit

D.

Iosephi

RV
111

Lucas se fatigasset D. Iosephi seriem maternam longius multoque operosius prosequendo quam Matthæus fecerat Paternam? Propter hanc rationem nullus quod sciam hanc viam, ab ipso authore suo D. Augustino ex hac etiam sine dubio causâ relictam, postea sequutus est.

SECTIO II.

Proponuntur aliæ Responsiones & rejiciuntur.

- I. **A**ntequam ad illas progrediamur observandum quatuor potissimum modis aliquem dici alterius Patrem. Primò *Generatione*, qui scilicet filium ex substantiâ suâ genuit. Secundò *Adoptione*, qui non naturâ genuit filium, sed ab alio genitum suâ voluntate adscivit & fecit filium. Tertiò *Affinitate*, quæ fit mediante matrimonii vinculo per quod efficitur quis Pater illius qui nupsit filio suo, vel filiæ, quomodo quis potest etiam contra voluntatem suam esse Pater. Quartò denique *Legali Substitutione*, qui modus fuit proprius & particularis Genti Judæorum: Nam ex lege Deuteronomii cap. 25. Viro sine liberis vitâ functo, primogenitum ab ipsius fratre seu propinquo suscitatum in uxore demortui, quam ducere tenebatur, lex defuncto substituere, ita quod hic non generantis filius diceretur, nec ejus hæreditatem adiret ita genitus, sed defuncti: his positis.
- II. Certum est fieri non posse ut Jacob & Heli sint D. Iosephi Patres primo modo: licet enim frequenter videamus ex eadem copulâ unius cum unâ ex eodemque semine geminum nasci factum, omnium tamen Physicorum unanimis est sententia impossibile esse naturaliter ut à duobus hominibus una proles producat, seu ut unius & ejusdem prolis sint duo Patres *generatione*, quâvis id in dubium revocare videatur Caramuel de Dictam. consc. Coroll. 27. num. 1369. absque fundamento.
- III. Nec obstat quod docent Villalobos in Summa tom. 1. diffic. 10. n. 12. Diana part. 4. tract. 3. resol. 31. & part. 7. tract. 11. resol. 35. & multi alii quod quando duo eandem carnaliter cognoverunt, si illa

pariat, nec omnibus ut par est consideratis possit determinatè dici proles potius esse hujus quam illius, utrumque in jure haberi pro patre istius prolis, & teneri utrumque ad alimenta pro rata istius proli ministrandâ: nō enim id ideò dicunt quod in hoc casu uterque verè sit aut possit esse Pater istius prolis; sed cum uterque rem habuerit cum Matre, dum non constat prolem esse unius & non alterius, possessio juris petendi alimentata est in prole genitâ contra utrumque; ratio est quod certum sit & indubitatum jus prolis ad alimenta petenda ab eo qui se genuit: Cum ergo constet utrumque coivisse cum Matre, incertum autem ex cujus semine sit proles, hæc rejicit in utrumque onus probandi ipsam non ex se esse, quod cum neuter possit in nostrâ hypothesi, manet proles in suo jure certo, seu possessione contra utrumque dubitantem.

Sed licet hoc verissimum sit utrumque, idest Jacob apud Matthæum, & Heli apud Lucam non posse esse Divi Iosephi Patres *generatione*, apparet tamen, satis ex notando nostro, non inde sequi quod obijciunt adversarii, Evangelistas scilicet pugnare inter se, cum possit uterque esse illius Pater aliâ & aliâ ratione, scilicet unus *generatione*, & alter uno ex aliis tribus modis, nimirum vel adoptione, vel affinitate, vel legali substitutione.

Ex quibus facile est colligere contra dicentium malitiam; etenim cum unicus esset sensus in quo non poterant conciliari nostri Evangelistæ, si nimirum uterque Pater ab illis recensitus diceretur Pater *generatione*, essent autem multi alii modi in quo facile possent, volunt in eo sensu locutus, in quo solo non possunt convenire, & noluerunt ullo modo advertere ad alios modos in quibus poterant, ut possent contradicere: non erubescerent tam palam vim facere veritati: maxime verò quod & hoc ipsum evidentissimè colligere poterant ex phrasi diversâ seu modo loquendi alio & alio quo usus est uterque Evangelista. Etenim Matthæus verbo *genuit* usus est, dicens: *Jacob autem genuit Ioseph virum Mariæ*, quod significat patrem per generationem: Lucas verò dicit, *Jesus putabatur filius Ioseph qui fuit Heli*. Quod sufficienter